

1/14 - 128

א ב י ב - פ ר י ח ה
 ~~~~~

לכה, נבא לקראת אביב
 פני הפריחה נקבלה.
 ברוך שהחינו והגיענו לעוד אביב-פריחה.

לבד העמוד מול שפע לבן-הפריחה.
 רבא רבבות פרחים על ענפים
 רכונים ושמוטים נשקפים בשקט
 ביער הפריחה.

אלפי רבבות דבורים מפרח אלי פרח
 בזמזום המנון הפריחה.

וריח בשם מסביב - ניחוח הפריחה.

וראה והביטה: מתוך עצמת-הפריחה
 עלעלים לבנים, קלילים רוחפים, יורדים
 נושרים לאט,
 עלי-כותרת בראשית שלכת-הפריחה.

- ירבעל -

(כן יהיה במטעינו השנה!)

*****

ימי הולדת

29/3	-	ג'ק בן-נתן
	-	צפורה סמברג
30/3	-	צילה אבידור
	-	פנינה גולן
31/3	-	דליה חצור
1/4	-	מיכאל כהן
2/4	-	עידן שובל
4/4	-	דנה שפרונג

ימי נשואין

29/3	-	בת-שבע ולורנס מקוסון
2/4	-	שושנה ונחום שרקי
4/4	-	ורני וסדריק לוי

*****

ליוסף, המבלה כבר יותר מדי זמן
בחדר החולים ומתחיל עכשיו להתאושש,
החלמה מהירה ושלמה.

לילה התחילה לבקר באופן קבוע בב"ח
צפת, כדי לתת לפצועים הרוצים בכך
"שעורי" ציור.

*****

חברים מתבקשים לנסות, אם רק ניתן,
להכניס את מאמריהם ל"דברי הכפר"
עד ליום ג' בערב בכל שבוע.

בשעה טובה ומוצלחת קיימנו מסיבה לכבוד
המשוחררים. המועדון היה מלא עד אפס מקום.
אמנם, כפי שברוך הזכיר לנו, עדיין לא כולם
בבית, ובאופק עומדים גיוסים מחודשים, אבל
למספר 32 (בתקופת השיא) נקווה שלא נגיע
שוב. הכבוד היה מקורי - לחמניות מחוממות
עם בשר ובירה. ג'ורג' תיאר את תקופת שרותו
בצורה התולית, ואריה הראה שקופיות שצולמו
בכמה "אי-שמים" ברמה. כנראה שלא נפרד
ממצלמתו אפילו בעצמו של קרב. למרות שהצ-
טדק על "חוסר האמנות" שבהן, היו כמה
שקופיות נהדרות. הכפרים העזובים מאדם
המחישו שוב את אי-הצדק שבכל מלחמה. אך
יחד עם זה אי-אפשר היה להמנע מהמחשבה -
כמה טוב שהם שלהם ....

דרך אגב, לאותם החברים שלא התעוררו
עדיין לעובדה - יום ב' בכל שבוע במועדון
הוא "ערב חברה", מלווה מפעם לפעם בפעילות
כל-שהיא. הכניסה לחברים בלבד.

השבוע מסיימים צעירי "סנונית" את
למודיהם הסדירים, ורק מי שמתכנן לבגרות
ימשיך עד יולי. השנה רוב הנערים ימשיכו.

כיתת "דרור" בלו סוף שבוע ארוך בכנסים
למודיים, מוצלחים, לפי השמועה. הנושאים
היו שלושה, "נוער שוליים", "זכויותינו על
הארץ", ו"המלחמה דרך האומנויות". נקווה
לקבל פרטים נוספים מאחד המשתתפים.

אסתר ר. התחילה לעבוד בחצור, בבה"ס
המיוחד לילדים מפגרים. היא התחילה לעבוד
באופן זמני, אבל יש כל הסכויים שהעבודה
תהיה קבועה. אסתר אומרת שזאת עבודה
מענינת אבל עצובה מאד, כי הילדים, שלהם
היא נותנת עזרה אנדוידואלית, במצב קשה
מאד. אנחנו מאחלים לה כל הצלחה.

דוד לוי חזר מאנגליה, שלוש נסע כדי
להיות עם אמו הקשישה אחרי פטירת אביו.

אנגה.

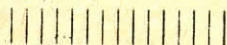
אנו היום מקימים ספריה תרבות, אשר תהווה חלק מספריה החברה. הספריה תכלול בעיקר חמר עיון על החגים, לשימוש עובדי החנוך וחברים המארגנים חגים. חברים אשר ברשותם חמר הקשור בחגים:

(א) שקבלו מועדת התרבות ולא החזירו (במיוחד "ידיעונים")

(ב) ששייך להם ואינו רצוי להם יותר

מתבקשים להביאו אל לו ס. בספריה בשעות הבקר. כמו כן נשמח לקבל חמר בתחום התרבות. אשר לא מתקשר לחג מסויים.

בתודה מראש.

ק ב ל ת ש ב ת
*****

השבוע, בחור נסיון חד-פעמי, תחקיים קבלת השבת במועדון החברה,
א ח ר י ה א ר ו ח ה.

מכוון שיש תמיכה ברעיון זה, חשבנו לנכון לנסותו השבוע.
כל החברה מוזמנת להשתתף. רק בקשה אחת לנו: ילדים מתחת
לכיתת חרמון יכנסו רק אם מלווים בהורה.

חודה ושבת שלום!

וו. קבלת שבת.

*****

הודעות

1. מהמכבסה - חברים שעושים נקיון לפסח בארונותיהם, מתבקשים לא לזרוק את כל הבגדים באופן אוטומטי לתאי המכבסה.
אין לנו מספיק ידיים עובדות - ואפשר בהחלט לאוורר את הבגדים בשמש!
2. חנות הבגדים - חברים מתבקשים בכל לשון של בקשה לבוא ולסלק את החשבונות של חודש מרץ, עד יום ראשון זה.
3. חברה - אפשר לקנות אצל רות גולן, כסוי מפלסטיק עבור פנקסי הצ'קים.
המחיר: לירה אחת בלבד.

*****

המלחמה והילד?

האם המלחמה השפיעה על הילדים? קשה לקבוע עובדות בלי לגשת למבחנים ובדיקות למינהם, אך לפעמים מופיעה איזו עדות חיה המוכיחה עד כמה הנושא מטריד אותם מתחת לפני השטח. חבור זה נכתב בידי ילד מכיתה ד' (יניב ג.) כשהוא בעצמו בחר בנושא:

החרמון מסתער.

בודאי אתם יודעים מה קרה לי בחרמון. יום אחד יצאתי לחרמון, שיחקתי ונהנתי, אבל לפתע כעסתי. התקדמה אלינו פלוגה ערבית של 15 איש. במקרה בדיוק ביום הזה המפקד של החרמון שלח כמה חיילים הביתה, אז המפקד אמר לי: "עכשיו אתה תהיה חייל" הוא נתן לי בגדים, בעצם הם היו גדולים עלי. אחרי זה הוא נתן לי את הרובה הכי קטן, שאפילו היה כבד בשבילי. המפקד פקד עלי לעשות מגן. כמובן שלא הייתי מעוניין במלחמה, אז בניתי לי מגן חור 15 דקות. אז כבר באה פלוגה של ישראל, ומי שם? אבא שלי עם פלוגת נפ"ח. הוא אמר לי: "אתה לא מסוגל להלחם, אני אקח אותך הביתה". הגעתי הביתה ונהנתי מהקרב שלא נלחמתי בו.

יריב פ. כותב בנושא "כפר הנשיא בעוד 2,000 שנה" לא יהיו מלחמות, וגם הערבים כולם יהיו יהודים. יהיו המדינות שרויות בשלום, וכל אחד יסכים למה שהאחרים רוצים, למשל: ישראל רוצה נפט מערב, אז ערב תסכים.

צבא הגנה לישראל
ד"צ. 3011
אדר תשל"ד
מרס 1974

אל ילדי ביה"ס
כפר הנשיא.

הנידון: הבעת תודה

ברצוננו להודות לכם כולכם על המאמץ שעשיתם בכדי להנעים את חג הפורים בקרב חיילי היחידתנו אשר נשארו ביחידה משך כל החג, ולא הייתה להם הזדמנות להרגיש את האושר אשר מאפיין חג זה. אתם הצלחתם לעשות את החג לדבר מהנה ביותר ההודות למאמץ שהשקעתם.

כפי שידוע לכם, היה כתכניתנו להזמיןכם לבקר ביחידה גם כן, אך לצערנו תכנית זו לא יצאה לביצוע בגלל סיבות בטחוניות ואנחנו מחכים להזדמנות נוספת בה נוכל לפצוח אהכם, וגם לאמר לכם "תודה" פנים מול פנים.

בכל אופן, לא שכחנו אתכם בחג הפורים ולא נשכח זמן רב.

בחקוה שנוכל לשמור על הקשר שיצרנו בחג, ושבקרוב תוכלו באמת לבקר אותנו כאן בבסיס.

וכעת לא נותר אלא להודות לכם שנית, למרות שפעמים לא מספיקות עבור העבודה היפה שלכם.

תודה, תודה

מאת כל חיילי היחידה.

נעמי רחמני, טר"ש
משק"ת תרבות
בשם מפקד היחידה.

לפעמים אני חושב בליבי - איך זה להיות בניו-זילאנד ? להיוולד באי באוקיינוס השקט, במדינה שקשה לאתר אותה על המפה. לגדול בעיירה מנומנמת שרעפיה אדומים; לטייל בשדה ירוק ולהתבונן באיכר הגוזז כבשה לבנה. לגור בבית שסבא בנה אותו; להיות נכדו של סבא שמת מיתה טבעית. ללמוד היסטוריה של מאתיים שנות עם, מתוך ספר אפור ודק. לשאוב יין מחבית במרתף, במרתף שאיננו מקלט.

להיות ניו-זילאנדי ולתכנן בבטחון תוכניות חמש שנים מראש. לעקוב בחרדה אחרי גורלה של קבוצת הכדורגל המקומית. להתגייס לצבא הקבע, כי אין שרות חובה ולהתפטר מהצבא מתוך שאיפה לחיים שיש בהם קצת מתח.

לקרא עתון בניו-זילאנד ולא להבין את המתרחש בארץ הקודש: מדוע נהרגים בני-אדם על כל שעל של אדמה צחיחה, כאשר העולם הוא גדול והחיים הם יקרים. להאמין כי כל בני האדם אחים הם. וכי עם קצת רצון טוב ניתן להסדיר כל בעיה אנושית.

להיות ניו-זילאנדי ולדעת שתוחח יורה רק ביום הולדתה של מלכת בריטניה. לדעת כי רימון הוא פרי המשאיר כתם על בגד לבן. לדעת כי שק שינה נועד לטיולים. לדעת כי אלמנה היא אשה זקנה וכאשר הורה מספר כי בנו נפל, לשאול אותו אם הבן לא נחבל.

להיות ניו-זילאנדי קטן וקטנוני, המסתגר בד' אמותיו ואינו שותף בשום חוויה קוסמית ואינו ערב לאיש ואיש איננו ערב לו ואין הוא נדרש להקריב קורבנות אדם ואין הוא מצפה שמישהו יקריב את עצמו למענו - להיות עכבר ניו-זילאנדי קטן, בתוך חור שחתולים אינם נכנסים בו ורעשים אינם חודרים אליו.

אלוהים, שבחרתנו מכל העמים - אינני בא אליך בטענות. אני מקבל את הדין בהכנעה, באהבה, בגאווה. לא הייתי מחליף את ירושלים בווליןגטון ואת החיים הקשים בישראל בחיים קלים יותר בשום מקום אחר עלי אדמות. זוהי ארצי המולדת של ילדי. כזה הוא גורלנו - ונוכל לו. אבל אל חכעס, רבוננו של עולם, אם אני לפעמים מהרהר בליבי - האמנם זה צודק, שבניו-זילאנד מתים משעמום ?

י. לפיד (עתון "אח")

(דרך עלון נאות מרדכי.)

*****

וועדת הצריכה

נרכחים: עליזה, מינה, אריה נ., וילי וריני

חקציב כלכלה.

נשמעה אינפורמציה מוילי על העלאות במחירים, ועל חלוקת חקציב הכלכלה. מסחר שהשימוש במצרכים החיוניים במשק (חלב; מרגרינה, סוכר ולחם) מגיע לכמות כפולה מזו שעליה מבוסס חקציב האיחוד.

סוכס ליזום פעולות פרסום כדי שחברים יבינו את משמעות השימוש החופשי במצרכים אלה. מטרת הפעולה להביא את החברים עצמם למצב בו יגבילו את הצריכה. המדריכים של הקבוצות השונות מתבקשים להסביר לזמניים שתקציבנו אינו מאפשר שתית חלב חפשית בארוחות. כמו כן אין מרגרינה על השולחן בצהרים בגלל חישובים תקציביים.

לגבי השימוש בסוכר, חברים מתבקשים להתיחס למצב ולחדול מאפיית יתר, עשיית טופי, ריבה וכו'. מטעמים הדורשים כמו רצינית של סוכר. על החברים להבין שאי אפשר לפתור בעיות תקציביות אישיות על חשבון הכלכלה.

הוועדה מציעה שבקרוב יתקיים דיון על צורת חלוקת הסוכר במשק-האם להמשיך בשיטה הנוכחית, האם סוכר לחדרים צריך להחשב בכלל בתקציב הכלכלה וכו'. בלחם גם יש שימוש יתר ואפשר למנוע בזבז, ע"י כך שכל חבר שלוקח לחם לבייתו לא יפרוס ככר-לחם חדשה. חברים גם מתבקשים להכניס לחם פרוס לסלים על השולחן ליד המכונה, ולא לזרקו לארגז העומד מתחת למכונה.

מזגנים.

הוועדה דנה בשאלה של שימוש במזגנים בקיץ לאור עליית המחירים בחשמל. חברי הוועדה ממליצים שיתחר שימוש במזגנים שישנם היום אבל מבקשים מחברים להמעיט ככל האפשר בשימושם.

חסכון כללי.

צויין שקיים בזבוז רב בשטחים שונים ובאופן מיוחד בחצר המשק. מורגש עד מאד הצורך בחצרון ו/או חבר אחראי להסדרת החמרים השונים שמחלגלים במשק.

לקראת האסיפה.

- (1) בחירת יושבי-ראש לאסיפה. הצעות ו. מינויים: חמר ו., גרשי, גדי ומשה.
- (2) קבלת הורים. אמם של אליזה ויופי, ואמה של עדנה קולינס מבקשות להתקבל למשק.
- (3) ספרית עיון. הצעת המזכירות שחלק מחדר ויצמן ייצמד לספריית המשק וישמש ספריית עיון. (ראה "דבר הכפר" מלפני שבוע).

תיקון טעות.

ביום ששי נתלתה הודעה, שבה נכתב שאי קיום קבלת שבת בא כחוצאה מהמחסור בכלים. מוכרחים אנו לציין שהסיבה הייתה אחרת לחלוטין.

- א. חמר נעדרה מהקיבוץ בסוף השבוע האמור.
- ב. ישראל יצא לבית-חולים.
- ג. בת-שבע רק חזרה מבית החולים.

סיבות טכניות אלו מנעו קיום קבלת שבת.

יש אמנם מחסור כרוני בכלים וזהו מטרד רציני. בעיית הכלים יש לפתור אך לא על חשבון קיום או אי קיום קבלת שבת.

בטול קבלת שבת הינו ערעור על החלטה שרירה וקיימת של אסיפת הקיבוץ.

ועדת קבלת השבת.

כשאני יושבת בקומצה שלנו במעלות, קצת קשה להתייחס ולהבין מקרוב מה קורה עם חדר וויצמן. אבל קראתי מאמר "בדברי-הכפר", מלפני כמה שבועות, שקצת צרם לי. דובר בו על... מעניין... לצמצם? לפרק?? מה עוד אפשר להכביס בחדר הקטן והיקר הזה, שעוד לא הכניסו בו? מכשיר אחד כבר עומד בו. מכשיר, שמקומו כלל לא תואם את הסובב אותו. בכנסתי שבת אחת לחדר והתלישתי להביט מסביב. בפירוש מסביב; ומה שראיתי לא מצא חן בעיני בכלל. אנשים יושבים וצורחים ומפליטים מיליט גסות, שמפנות את כל האווירה השקטה של החדר. איך אפשר לעשות עוול כזה? לא הייתי אומרת חלול המקום, אבל זה בהחלט פשע. אז, אם עשינו צעד אחד ופשענו, למחללה? או לא?

אולי לכמה מבינינו משמעות התמונות וההיסטוריה כבר לא אומרת הרבה. אבל למחללה לחשוב רק על עצמנו - בואו לא בנהו אגואיסטים; בואו לא בלך עם הזרם, ואם כבר עשינו דבר יפה, בואו בשמור עליו. יש עוד אנשים בעולם שלנו, שרוצים לראות וללמוד מהמקום.

ואם נחשוב על המקום כאטקס חינוכי - אז איך להרוס? איך אפשר להיות כל כך צרי אופק ולרצות לחסל את המקום או לצמצמו?

החדר הזה מסודר בדרך מסוימת ומשמעותית - ואין לשבות. כי אז לא רק הורסים את מלאכת כפיהם של אנשים, שחשבו הרבה, אלא גם מסירים את הטעם של כל היצירה.

ישנם אנשים שהסקיעו הרבה מאמצים, על מנת להכביס לחדר זה את האווירה והמשמעות המתאימה - והם ללא ספק עשו כן - למחללה להם ולנו? מהי השאיפה הזאת של בני אדם להרוס את מה שבנו, ולשבות? אולי, לפחות במקרה זה, לא בהיה כל כך קטגוריים?

פתרונות - אין לי ואולי לאחרים גם אין - אבל זהו פתרון?

רק העליתי מחשבות בקשר לבושא הכאוב הזה, בתקווה שמישהו יצטרף למחשבות שלי ויבין. אינני חברה משק, ולכן אין לי זכות להצביע וגם לא לצעוק ולהתנגד - אבל מחשבות הן מחשבות.

ה ד ס ה .

=====

ושוב בענינו פוליטיקה... . . .

לפני כשלושה שבועות ביסיתי לכתוב משהו, אבל זה לא הצליח לי. מה שכתבתי לא היה בדיוק מה שהתכוונתי לכתוב. בעצם, כשאני קראתי את דברי בעלון, הנבתי את הבקורת של מיכאל. אבל, אילו הוא ידע מה שהתכוונתי לכתוב, הוא בכלל לא היה מגיב כך-או בכלל - ; על כל פנים, אנסה להסביר את עצמי פעם נוספת, פשוט, כי ההתפתחויות הפוליטיות במדינה היום מחזקות את הדברים, שביסיתי להסביר אז.

הכוונה שלי היא, שבפוליטיקה חשוב לעסוק 365 ימים בשנה ולא במשך יום אחד בלבד - דהיינו יום הבחירות. לכן אני בהחלט מסכים עם דעתו של מיכאל, שחשוב שבהיה מעורים בעניינים פוליטיים של המדינה, ושלא בסתגר בתוך אי בודד. הנהירה העוורת לקלפי ביום הבחירות, בתוספת קצת אינדוקטרינציה, הטפת מוסר וצביטת מצפון - מאלה אני סולד.

וגם לא על זה רציתי לכתוב עכשו, אלא דוקא על השתיקה וההסתגרות המוחלטת של משקבו, היום, בו בזמן שיש כל כך הרבה מה לבקר במדינה.

(..יש המשך...)

(המשך... בעניני פולטיקה.)

הנה קמות קבוצות מכל החוגים בארץ - חיילים משוחררים (שטעמו את הגיהנום על בשרם), פרופסורים, מצביאים וגברלים, חברי מפלגות (מכלל הגורמים) - למעשה, חתר רחב ביותר של כל האוכלוסיה - כלם בתסיסה אחת אדירה אומרים מילים פשוטות: - הגיע הזמן לשבור!

אבל מה שחור, הפעם יותר מאי פעם, הוא קול הקיבוצים. מלבד איזו פטיציה, או גלוי דעת של משק או שניים, התבועה הקיבוצית ברתעת מלבקוט עמדה, להנה או להבה. היא שותקת; וכמוה גם כפר הנשיא!

מדוע שהיום לא יתקיימו דיונים פוליטיים אצלנו - החלפת דעות? חוגי בית? שיחות חברים? אין סתם חוגים רצוניים? אין על מה לדבר? אין על מה להתרעם?

אולי יש אצלנו הזדהות עם מוטי אשכנזי וחברים מרגישים, שרוצים להביע זאת? לעומת זאת, אולי רוצים להזדהות עם דב גולדשטיין?

ובכן, כאן הבקורת שלי על המנהיגים הפוליטיים שבקרובו - שהיום, כשיש על מה להתפלמס, היום הם יושבים בתרדמה.

מה התשובה לזה ???

א ד י.

=====

בינינו לבין עצמנו. . . . .

פרות קדושות בע"מ.

איבני בטוח את שמח לב, קורא יקר, אבל לפי הסימנים - אבחנו, תושבי מדינת ישראל, במצאים במצור, והצרים עלינו הם תבועות המחאה למיניהן. איבני מתיחס לתופעה זו, מפני שאני שולל מחאות, חלילה, - את יש לך טיבה למחות, עליך לטפל במחאה כמו שמטפלים בבזלת - אבל, כמו כל דבר חדש שמוצא בקודת אחיזה בדמיון הציבור, הפגנה אחת מולידה עוד עשר הפגנות וכל עצרת מחאה מעוררת קבאה בלב מאות אנשים.

האם זה התחיל עם מוטי אשכנזי? קשה לזכור - אבל כל מי שיש לו כסף לבזבז, מפרסט מודעות מחאה בעיתונות:

צעירי המפד"ל בגד המפד"ל, פרופסורים בעד ובגד המערך; ועכשו, כשהחבורה מסתחררים מן הצבא, הם מתכבסים למהות - צנחנים, שריונים וכלם דורשים שבוי, כאילו כל שבוי חייב להביא שיפור, רק מפני שהוא לא מה שהיה.

איזה בכי מביש בשמע בארץ! אם אחד מצביאי התוכחה היה קם לתחיה, היה יוצא מכליו מרוב שמחה "העם בוכה ומתיפח! בת ישראל חוזרת בתשובה!"

לפני חודש ימים בחרו 50 מליון אנגלים בממשלה חדשה, לפי שיטת הבחירות שתומכיו כאן רואים בה תוחלת לשלטון החלטתי. ומה קרה? שולטת ממשלת מעוט, שיריביה מהססים להפיל אותה בהצבעת אי אמון, כי הטון הדומיננטי בקרב הציבור שם הוא "כך צפל הפור, צריכים לתת להם הזדמנות להוכיח יכולת או אי יכולת".

ואצלנו, מאז הבחירות, כל אלה, שהיו מצביאי טרקלין הפכו לפוליטיקאי טרקלין ובפי כלם ססמה "בחירות חדשות". מבין כל החיילים המשוחררים האם יש רבים, שמרגישים כי הם מוכנים לקבות מקצוע חדש על רזיו, לבטוש את משלוח היד הישן ולהיות לפוליטיקאי מקצועי טוב?

אם כיום זה "ל מתארגן למבצע של החזרת ציוד צבאי גנוב, האם כל זה בעשה בלי ידיעתם של אותם קצינים מוחים? קשה להאמין. מי הם המפקדים, שיאמרו בפה מלא "מעולם לא שגיתי". כל מי שהיה אף לתקופה קצרה במלואים יודע, שיש קצינים ומפקדים מכל הסוגים - טובים, בינוניים וגרועים; בבי אדם שמתחשבים בפקודיהם ואחרים שהם בני ז... שמעונינים בעצמם.

כלום לא ידעו על הרגלי צה"ל? רק שר הבטחון הוא אשם. שר הבטחון באמת אשם, שלא היה מספיק גדול להתמודד עם ההיררכיה הצבאית, שלא כלה חובכה בערכים צבאיים. בכל אותן השיחות בין לוחמים, שקראתי עליהן בעיתונים לא מצאתי בימה של "שאבנות איבה מצויה רק בחלונות הגבוהים וגם לזר, המפקדים הזוטרים, חלק בתדמית הישראלי הסופרמבי וגישתו המזלזלת בערבוש העלוב".

ואיזה צעקות מקימים על מחדלים! באילו אבחנות המצאנו מחדלים

בעולם הזה!

באנגליה, לפני שבוע, כמעט והצליח גבר צעיר או לחסוף או להרוג את נסיכת אנגליה ובעלה. איזה מחדל בטחונות! כל העם הבריטי הסיר את עיניו ממלוי טופס הטוטו ופלט משפט מאופק כמו "גיסה לא ספורטיבית ובמיוחד כשכל העולם יודע עד כמה היא אהבת סוסים" ובמסיבות אי שם הרימו כוס בירה לחיי הזוג הצעיר ולכל המשפחה המלכותית, שחיה על חשבון משלם המסים. לו זה קרה אצלנו, היו מופיעות כותרות כגון "מי לא בתן את הפקודה?" "מי כן בתן את הפקודה?" "על הסרים והש"ב להסיק את המסקנה" "שרון אומר: אלו בתנו לי לצלוח את תעלת לה-מנש, זה לא היה קורה...". יש מסקנה אחת עגומה, שמתבקשת מכל מעשינו: אבחנו לבבטיבים בדם וכל כך רגילים ללבוש שק ואפר (תוצרת שבידמן ומסכית-הנחה לעולים חדשים) שזה לא הולך בלי "גבאלט, שומר שמייט אבדנו!"

מטפט אחד על פאר הדמוקרטיה שלנו: מעולם לא היו אמצעי תקשורת כה רבים עסוקים בהצלחה כה גדולה בזריעת דימוזליזציה בקרב הציבור.

אני מכריז, קבל עט ועד, שאני, העולה לכם על העצבים בטור זה מדי פעם לפעם, רוצה להיות בתוך משטר דמוקרטי, שבשום מדינה אי-בנו ביכר ביעילותו. אני רוצה שיטת בחירות טובה יותר, אבל גם רוצה להמנע מתחרות עדתית הרסנית, שעלולה להופיע בבחירות אישיות. אני רוצה לראות רוח רעננה נושבת בתוך חוגי כל המפלגות ואני מוכן ליטול חלק צנוע בהשגת שווים, אבל אני קצת מפחד, שפוליטיקאי צעיר יתפך כעבור כמה שבועות לפוליטיקאי זקן... ובאשר למחדלים, המחדל הגדול ביותר הוא, שממנים ועדת חקירה ולא מחכים למסקנותיה. תנו קצת שקט, רבותי המוחים, כי יש פתגם טקוטי האומר "אם אתה דפוק, מגיע לך!"

בזמן חוריות והיטטוריה.

כיתות ט"ו של בית ההיזון בכפר בלום בלו ארבעה ימים בבקעת הירדן ובאזור מדבר ים המלח. אם יש דבר, שמקרב יותר אדם לאהבת ארצו ועמו מטיול ברגל, איני מכיר אותו. ראינו את המדבר בפריחה בזירה, כששולל פרחים הופך שממה לחלום של צייר, מפסנו מעל גבים וכל תלמיד היכה בכליון עיניים, שמחנך זה יפול לתוך המים. בכנסנו למערה מחזיקה, שבה ישבו תומכי בר-כוכבא במשך חודשים רבים, עד שמתו מרעב. ואחרי רבע שעה של מחבק ואבק ארטם בחיריים הבינו החבריה טוב יותר, מאשר מאה הרצאות בפלאות, מה פשר המילים "אדם צרף", "תוצאות מרד שבכשל" "גורל אכזר". והם, הילדים הצעירים של כיתת ט"ו התנהגו כל כך טוב, שאנשי בית ספר שדה בעין גדי היו מוכנים להתווסף אתם קבע וכמעט השתכנעתי, שכזאי לי להמשיך בהוראה.....

א ר י ק.

ה ו ד ע ה :

עם גיוסו של ז'אק בן בתן (בורטון) למילואים, במנה הצגר ר א ו ב ן, מחזור, כאחראי לבצוע כל העבודות של הצגריה. במידה ולענפים השונים או לחברים זרוזות עבודות בצגריה, עליהם לפנות לאלק ורק ממנו יקבל ראונו את הוראותיו. אין לגשת ישירות לראונו הצגר בשום מקרה, כי הוא לא יהיה רשאי להשיב, לקבוע תור, למסור חומר או כל דבר אחר. כל הצ"ל יש להסדיר עם אלק בלבד. חתום: מרכז המשק

כידוע לכת, עוסקים חבר"ה מחברת הילדים בהדרכה בבית הספר. הננו מביאים לענין הורים, מחנכים וסתם חברים - תאור של פעולה אחת בכיתת חרמון.

אלוהים !

- "אוי - אלוהים !

כמה פעמים שמעת עצמך אומר אותן שתי מילים? לפחות יותר מפעמיים ... מה מסתתר מאחריהן ?

- זה יאמר - "סתם התרגלתי ...". ואחר "מה זה למה? - זה בא לי וזה הוא זה ...".

האם אנו מאמינים באלוהים, בכוח עליון - אולי בכוח מפעיל הקובע את סדר הדברים .. ועוד הרבה ואריאציות.

ידועה למשל גירסתו של "פוך-דנקו" בסיפרו "מרכבות האלים" שבו תאוריות: האדם מהחלל מהכוכב האחר ... או למשל "גילגול הנשמות" הלא פחות מוכר ...

לפיצוי סקרנותי ערכתי ניסוי בכחה שבה אני מדריך (כיתה ו'-ז'), אם היה מעניין או לא, שיפטו אתם.

מכאן אביא ציטוט של מהלך הפעולה כפי שהיא התרחשה:-

כולם מתאספים במעגל, חשון קימעה, רק נר אחד במרכז (מעין פולחן באחד השבטים האפריקאיים), הוצג הנושא בצורה מורחבת והילדים נתבקשו להתבטא:

"כיתת חרמון - איך אתם רואים את אלוהים ? ואיך ראיתם אותו בחור ילדים קטנים ?

אביסל: "אלוהים ניראה כמו משה בסיני", (מכווצת כתפיים) "גבוהה אבל כפוף, יש לו קמטים, ניראה עתיק כזה". (רגע חושבת) "יש לו זקן ושפם, שערות שיבה וגבות עבות - כועסות...".

חמיר: "גובה של אבא שלי, שרירי מאוד, יש לו שק כמו של האדם הקדמון והוא מסתכל עלי. שערות חומות וניראה כמו בן-אדם". (רגע מהרהר ומוסיף) מסתכל מלמטה ולכן לא רואים את צבע העיניים...".

אורנה: (מסבירה בעזרת ידיה) "יש לו גלימה ארוכה לבנה, שערות לבנות וזקן לבן (חושבת ולאחר רגע קובעת) "פנים רגילים!"

אורה: "בערך 1.80 מ' עם זקן מרובע, די גדול, שפם, עיניים עמוקות וחומות, גבות עבות עבות ושער שיבה ארוך ...." (הרהור קל) "לובש מקסי ובעל שריוולים נפוחים ורחבים".

אדם: (ממצמץ בעיניו ובעזרת ידיו מסביר) "אלוהים זה מין זרק-אור חזק חזק .." (מחאה מצד כולם)

ניר: (מהרהר ...) "אלוהים הוא כמו מין ענן, בצורת בן-אדם. החלק התחתון זה ענן והעליון בצורת בן-אדם, רחב. לובש טלית, שער לבן, ארוך, מצח קטן, ללא קמטים, עיניים כחולות ורציניות מאוד. - את האוזניים לא רואים..."

אפרת: (חושבת לרגע) "אלוהים זה צל שעומד בצבע אפור, חלש חלש ורק רואים את העיניים בצורת אור-חזק (שקט מיסטי ...) ומטביב לבן, הגוף של בן-אדם כמו אליל יווני והוא ערום! הרגליים בעלות שתי בלוטות גדולות, ומאחוריו יש חלק אחורי ומחולק לשני חלקים!"

חמר: "הוא ערום, והוא מסתכל בכל השמיים, כאילו שאנחנו מתחת לבטן שלו (מסבירה בתנועות ידיים), יש לו ספר גדול לידו עם נוצה שהוא רושם בו כל איש. הזקן שלו הוא העננים - ככה, לבן וקצר. יש לו עיניים כחולות וגבות קטנות, הוא ניראה טוב כזה, לא כועס ולא רציני, אין לו שיניים ויש אוזניים קטנות, השערות שלו הולכות כמו נחשים".

ודאי שמתם ליבכם לכך שדמיונם של הילדים היה פורה למרות שניכר היה שמוטיב החשיבה של כולם היה פחות-או-יותר עיקבי (פרט למקרה אחד).

- "הראיות האלוהיות" ... מענין - איך רואה אחת, אי-שם בנבכי דמיון את אותו כוח עליון ??